

je mu doručiti, také proto ne, poněvadž dle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. března 1906, čís. 7 věstníku min. spravedl. není třeba v tom případě, je-li poručenský soud zároveň soudem procesním, vyhoviti zvláště takovéto zmocňovací usnesení k vedení sporu. Poněvadž se tedy vzhledem k tomu, že nemanželský otec o uznání otcovství nebyl do té doby u soudu slyšen, a ani sám dobrovolně u soudu neuznal otcovství před poručenským soudem, jednalo o vnitřní záležitosti mezi poručenským soudem a poručníkem, nedostává se nemanželskému otci oprávnění k rozkladu nebo stížnosti do tohoto usnesení, právě tak, jako by nebyl oprávněn stěžovati si do usnesení, kterým by poručenský soud smír mezi ním (nemanželským otcem) a poručníkem ohledně plnění otcovských povinností uzavřený neschválil (§ 9 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.).

Čís. 1153.

Manželka, bydlící z podstatné příčiny mimo manželské společenství, nepozbývá o sobě nároku na prozatimné oddělené bydliště a výživné tím, že po rozumu § 13 rozl. zák. byla vyzvána k návratu do manželského společenství.

(Rozl. ze dne 30. srpna 1921, R I 1044/21.)

Soud první stolice povolil manželce, žalující o rozvod, oddělené bydliště a uložil manželci placení výživného. Důvody: Dle zjištění právoplatného rozsudku ze dne 27. listopadu 1902 vyhodil obžalovaný opětovně manželku ze společné domácnosti, a vyzval ji, by od něho odešla a své svršky si vzala s sebou. Bylo proto ohroženo další spolužití manželky se žalovaným, to tím spíše, ježto žalovaný vzal si k sobě hospodyně. Manželce přísluší tudíž dle §§ 107, 117 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. nárok nejen na oddělené bydliště, nýbrž i na prozatimné poskytování výživného. Žalovaný může požadované výživné platiti, když si mohl k sobě vzíti hospodyně, jest dle zprávy obecního úřadu majetným a ku práci schopným. Rekursní soud návrh manželky zamítl. Důvody: Dle § 92 obč. zák. jest manželka zavázána, následovati manžela do jeho bydliště, a povinnost, setrvati v manželském společenství trvá tak dlouho, dokud manželka není této povinnosti sprostěna soudním výrokem. Jest jisto, že žalobkyně od roku 1902, aniž podala žalobu na rozvod manželství, žije odděleně od žalovaného a že jeho písemnému vyzvání ze dne 13. prosince 1920, aby se vrátila do společné domácnosti, nevyhověla, a že tudíž na návrh žalovaného bylo žalobkyní usnesením krajského soudu ze dne 6. ledna 1921 nařízeno, aby se k žalovanému vrátila a s ním navázala opětně manželské společenství. Toto usnesení jest právoplatné a je zde tudíž toho času soudně zjištěná povinnost, aby manželka obnovila manželské společenství a nemůže proto žalobkyně, dokud nevyhoví tomuto příkazu a neosvědčí, že po obnovení manželského společenství byla nějak ohrožena, žádati, aby jí bylo povoleno oddělené bydliště a přiznáno prozatimné výživné.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Pokud se týče osvědčení nároku žalobkyně t. j. důvodu k rozvodu a jejího ohrožení ve smyslu §§ 107, 109 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř., stačí poukázati na zjištěné skutečnosti, jež první soud ve svých důvodech uvádí, a dodati, že přes to, co se mezi manželi stalo, přes to, že žalovaný domáhal se ještě loni rozvodu z viny manželčiny, žalobu však vzal zpět, vzdav se žalobního nároku, že manželka nyní sama se domáhá žalobou rozvodu od stolu a lože, žádá žalovaný dle spisů na ní, by se k němu do společné domácnosti vrátila, ač trpí dle lékařského vysvědčení neurastenii ve velikém stupni, překrvením srdce a ochrnutím levé části obličeje a spolužití se žalovaným dle zjištěných okolností by ji zajisté na zdraví ohrozilo. Tím, že na návrh žalovaného bylo žalobkyni usnesením krajského soudu ze dne 6. ledna 1921 ve smyslu zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., § 13 lit. c) a prováděcího nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n. čl. I a) nařízeno, by se vrátila do manželského společenství, jinak že by manžel byl oprávněn, z důvodu citovaného § 13 lit. c) žalovati o rozluky, nebyla nijak právoplatně soudně zjištěna povinnost žalobkyně, by obnovila manželské společenství, jak mylně uvádí rekursní soud. Jde pouze o předpis formelní, týkající se formelního předpokladu žaloby o rozluky z uvedeného důvodu, o tom však, zda důvod ten, zlomyslné opuštění manžela, zde ve skutečnosti jest a zda tedy manželka má či nemá viny na odloučení manžela, lze rozhodnouti teprve v budoucím sporu o rozluky manželství. Otázka ta bude ostatně řešena i v tomto sporu o rozvod manželství od stolu a lože. Právem proto první soud povolil žalobkyni prozatimné opatření odděleného bydliště a tím odůvodněno dle §§ 91, 108 a 117 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. i povolení provisorního výživného, jehož výše z důvodu prvním soudem uvedených je přiměřencu, zvláště když dle přípisu obecního úřadu v B. žalovaný vládne větším jměním.

Čís. 1154.

Knihovním převodem vlastnického práva na jiného pozbývá vymáhající věřitel práva vésti exekuci na hypoteku proti dosavadnímu vlastníku, může však na základě poznámky hypotekární žaloby nastupovati exekucí na hypoteku proti novému nabyvateli.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1921, R II 336/21.)

Na lesní statek W., jenž tehdy patřil Aloisu Sch., byla povolena ve prospěch vymáhajícího věřitele poznámka žaloby na zaplacení roční splátky 25.000 M, dospělé dne 1. ledna 1920. Statek přešel po té dne 8. ledna 1920 na jiného vlastníka. Vysoudiv poznamenaný spor domáhal se vymáhající věřitel, by mu byla povolena vnucená správa statku W. proti Aloisu Sch. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto nemovitost zatím přešla na jiného vlastníka. Rekursní soud mu vyhověl. D ů v o d y: Knihovní poznámka, jež byla povolena vymáhajícímu věřiteli proti Aloisu Sch-ovi, má dle § 60 kn. zák. hlavně za následek, že exekuce na zastavenou nemovitost na základě právoplatného nálezů